

Regn

Genkender du følgende:

I radioen: ”Sommeren drukner i regn. Solglade, varmekungrende og fortvivlede danskere flygter fra Danmark til sydligere himmelstrøg, og rejsebureauerne melder alt udsolgt.”

På tv: I lange køer ved lufthavnens check-in ses på én gang slukørede og forventningsfulde rejsende, der taler med en betuttet tv-journalist om, at nu kan det være nok med den danske våde sommer. Nu er charterferien til de varme lande købt og betalt.

På gaden: ”Havde I en god ferie?”

”Nej, det regnede det meste af tiden.”

Lyder ovenstående ordveksling bekendt?

Det virker, som om de fleste danskere synes, at regnen er billede på alt det ubehagelige og sure. Man har oven i købet udtrykket ”sur regn.”

Måske er du enig?

Det har ikke desto mindre altid undret mig, at regnen automatisk og generelt bliver opfattet så negativt. Der er jo flere forskellige slags nedbør.

Jeg holder, som det vil forstås af teksten, selv meget af regn.

Ikke den ødelæggende og vedvarende slags med oversvømmelser af f. eks. Bangladesh, Indien, Pakistan og Kina, hvor masser af desperate og totalt uskyldige mennesker med ét drukner eller bliver hjemløse.

Forstå mig ret. Regn i så store mængder, at det udløser natur- eller andre katastrofer, har jeg ikke så meget tilovers for.

Heller ikke den danske regn, der oversvømmer kældre og lavtliggende huse og i bedste fald udløser forsikringer. Ikke engang i de relativt små mængder vand, som gør Roskilde Festivalen til et mudderhul år efter år.

Syreregnen med sit giftige indhold er jeg heller ikke kæreste med. Den regn, der i stilfærdig ubemærkethed (ligesom dråben, der udhuler stenen) nedbryder alting lige fra menneskers helbred over historiske mindesmærker og ruiner til de skandinaviske fjelde, som stille men konstant forvitrer og smuldrer.

Det er ikke den regn, jeg taler om eller hvis dråber, jeg vil forsvare.

Ikke den endeløse regn med pludselige ødelæggelser eller uforudsigelige fremtidige ulykker i sit fald.

Det er en anden slags regn, jeg tænker på. Det er den regn, der beriger og glæder, og som holder op igen, for at blive afløst af et andet slags vejr f. eks. solskin eller hård blæst.

Det er den type regn, som understøtter påstanden om, at alt måske eksisterer i kraft af sin modsætning.

En livgivende regn, der indfrier forhåbninger og er længe ventet i tørkeområder, hvor befolkningen jubler og fester, når den falder, fordi den redder afgrøderne, dyrene og giver rent drikkevand. Glade mennesker, der rækker hænderne op mod himlen, fordi shamanens regndans har virket. Kan I ikke huske det fra de tidlige westerns, hvor en fjerprydet og krigsmalet indianer-medicinmand i mokkasiner og blødt hjorteskindstøj dansede regndansen, mens han med stolt, markeret og opadvendt ansigt kontaktede ånderne og bad dem om at sende regn? Trommen gik monotont. Og så åbnede prærie-himlen sig med

livsbekræftende regn!

En glad og kreativ regn. En regn, der bliver til de vandløb, hvor ungerne kan lege med vand og mudder. Min erfaring er, at små børn hellere vil lege ude i regnen, under den utætte tagrende, i vandpytterne med gummistøvler på end lege med alt det velmente og sikkert ellers ganske udmærkede og pædagogiske legetøj, de har. Hvor fantastiske Legoklodser, modelbiler eller dukker end er: Det har ikke store chancer, når det skal konkurrere mod regn. Jeg tror, at leg i regn-vejr beriger børnenes fantasi og naturopfattelse. Det er tydeligt at se og høre, når man iagttager ungerne, mens de leger derude under dråberne. Og det kan da godt være, at deres tøj bliver vådt og ikke mere er helt rent, når de glade kommer ind igen, men jeg synes, det ville være en stor synd ikke at tage det ekstra vasketøjsbesvær, når man vejer det op mod den lykke, ungerne tydeligvis oplever i nærkontakt med regnen.

En forfriskende regn, der falder efter lang tids tørke. Når regnen så er ophørt, virker alting nyt igen. Fliserne, gaderne, havemøblerne, bilerne, ansigterne er spulet rene og blomsterne og græsset lugter godt, som om naturen er startet på en frisk.

En galant regn, der gør, at man kan tillade sig at invitere en vildtfremmed kvinde ind under ens store mørkeblå paraply, når himlens sluser åbner sig over et af byens torve. Man sørger for, at hun ikke får en dråbe sig, mens hun er under ens og paraplyens beskyttelse, og selv går man gerne halvvejs (eller helt) ude i regnen blot for, at hun kan nå tør frem til sit bestemmelsessted. Den måde man selv bliver gennemblødt på er alle tiders, og det smil man får fra pigens glade regnvejrøjne virker ekstra stærkt i regnvejr.

En regn, der får kunstnere til skrive og syng glade sange som f. eks. ”Singing in the Rain” eller mere nede på den jævne danske jord. ”Blot slentre gennem regn.”

Regnens romantiske, lyrisk og stemningsfulde side.

Tænk bare på en lun sommerregn med millionvis af små klare vanddråber, som falder helt oppe fra skyerne og splintres i det blide møde med ens ansigt eller ens hænder. I de få sekunder fra regnen har løserevet sig fra moderskyen og er på vej ned, kan man mærke trykket fra vandet, der på

vej ned. Det udløser en følelse af svimmel forventning og velvære; - og så kommer vandet og lyden, når regnen rammer jorden, sandet eller vandet.

Sommerregn på en varm sommerrdag eller måske endnu bedre på en lys sommernat med midnatsbadning, eller hvor man sidder inden døre, med åbne vinduer og lytter til de faldende dråber.

Jeg kan huske, at jeg som teenager tilbage i tresserne var meget optaget af en sang med den amerikanske beatgruppe ”Lovin Spoonful.” Den hed ”Rain on the Roof” og den fangede med sin stilfærdige iørefaldende melodi og sin enkle tekst lige præcis kernen i regnens fascinationskraft.

Den handler om en ung mand, som sidder sammen med sin kæreste i et træskur under et bliktag, mens sommerregnen vælter ned. Han er slet ikke utålmodig efter, at det skal holde op med at styrte ned, fordi den måde, hans kæreste ser ud på under bliktaget blot gør, at han ønsker, at det skal regne endnu mere.

Bliktaget gør, at man virkelig kan høre regnen. Han synger ”We can sit here dry/ just as long as it can pour/ coss they way it makes you look/makes me hope it rains some more.”

Her sidder det unge kærestepar sammen i tørvejr og betragter det natursceneri, der gør så stort indtryk på den unge mand, at han skriver en sang om det. Her er tale om ren ufortyndet lykke.

Jeg forestillede mig dengang scenen for sangen var ude på landet med et par gule høstakke i sigte fra skuret med bliktaget, og at pigen, der var en smuk og erotisk buttet country-girl iklædt slidt skovmandsskjorte, opsmøgede overalls med bare solbrændte tæer, talte en charmerende sydstats-accent.

”Rain on the Roof” af John B. Sebastian handlede om mig. Den regn, der faldt i den sang, var et billede af mig. Sådan så jeg ud indvendig.

Alle disse toner, ord og billeder, mens regnen tæskede ned

Der er mange andre regnsange.

Smiley Lewis indspillede i begyndelse af 1950’erne: ”The Bells are ringing”, hvor han måske uskyldigt synger: ”Some people love to make love in the winter/others like to make love in Lovers Lane/but I like my lovin’ best of all/yes with the pouring down rain!”

Um hövundan

Greinin “Regn” er skrivað av Bjarna Ákesson Filholm, rithøvunda í Hjørring. Hann er hálvur føroyingur, føddur í Vestmanna í 1952. Bjarni sigur soleiðis um tekstin: ”Jeg har skrevet en artikel om regn, et forsvar for regnen, en hyldest til regnen, som man ikke altid bør være så utilfreds med. Jeg ved godt, at I har meget regn på Færøerne, men det har nu aldrig generet mig, når jeg har været deroppe. Derfor har jeg skrevet denne tekst, som en slags regndråbernes forsvarer”.

Selveste Beatles skrev sangen ”Rain”, hvor de med forkølede og sprøde Liverpoolstemmer sang: ”If the rain comes, they run and hide their heads...” og senere i sangen endnu bedre. ”Rain I don’t mind.”

Mange af denne artikels læsere kender sikkert også José Felicianos stille stemningsfulde ballade: ”Listen to the pouring Rain.” Ray Davies fra Kinks skrev sangen ”A rainy Day in June”, med en uhyggelig tekst, som absolut ikke forherliger regnen, men alligevel giver den et tiltrækkende skrækromantisk islæt med bl. a. linier som: ”and even though the Sun was out/The Rain came pouring down!” og omkædet: ”Everybody felt the Rain.”

Bob Dylan skrev om ”Rainy Day Women nr. 12 or 35”, som vist nok alligevel handlede om en anden slags og mere håndgribelig euforiserende regn.

Bob Dylan skrev også andre sange om regn f. eks. ”A Hard Rains gonna fall.” Her er der ikke tale om pastoral sommerregn, men derimod en poetisk og mytisk rædselsvision om en kommende apokalyptisk syndflod. Dylan komponerede retfærdigvis musik og tekst, men efter min mening er den aldrig blevet bedre fortolket end af Bryan Ferry. Jeg fornemmer, at han har god forståelse for regnen og al dens væsen. Her er ”høj tale”, der sender ilinger ned ad ryggen på en, og man kan høre regnen hele tiden.

Ovennævnte sange blot en håndfuld forskellige eksempler. Der findes utallige andre sange, film og historier (bare tænk på den omfangsrige lyrik) om regnvejr og kærlighed. Samme regn er også en god kulisse til den ulykkelige kærlighed. Både i kunstens verden og i virkeligheden. Den tilføjer med lethed et par ekstra stænk tristesse, og gør det hele mere vemodigt på den klædelige måde. Med et trylleslag eller måske rettere et trylle-sprøjt bliver ens spleen nærmest helt æstetisk og lettere at bære.

Dertil kommer den musik, som regnen selv frembringer, når den falder på henholdsvis bliktage, havoverflader og ruder og videre, når den er blevet til piblen kilder eller buldrende elve. Musikken i vand indeholder et hypnotiserende ekko fra universets skabelse.

Den svenske forfatter Beppe Wolgers har en sjov betragtning over regndråber i en børnebog (Wolgers, Beppe: *Dyr, som slet ikke findes*. Erichsen, Kbh. 1976), hvor han skriver om særlige dyr, som man enten ikke kan se med det blotte øje, eller som man slet ikke ved eksisterer. En ultrakort historie handler om regndråber, der falder fra skyerne og ned mod jorden. I modsætning til, hvad mange tror, splintres regndråberne ikke i deres møde med jorden. Beppe Wolgers poetiske pointe er, at der nede på jorden bor nogle små dyr, som er glade for regndråber. Lige i splitsekundet før dråben rammer jorden, springer disse små dyr op og punkterer regndråbens hinde med deres små skarpe tunger. Det er derfor det plasker, når det regner. For almindelige mennesker ser det ud til, at regndråberne bare splintres mod jor-

den, men sådan er det slet ikke. Det skyldes de små dyr, som heder Plisk.

Tænk engang! Det var jeg overhovedet ikke klar over, før jeg havde læst Wolgers bog.

Mine egne regnvejrsminder tæller iskolde natlige tordenskyl på Færøerne, der larmede så meget, at man måtte råbe til hinanden for at blive hørt, og så var det alligevel knap nok, at lyden kom igennem, lune sommerregn eftermiddage, som overraskede os alle på stranden på Bornholm, og pludselig var stranden helt øde, storbyregn, der slog mod ruden på mit kollegieværelse i København, støvregn i London med smog regnperler i håret, våde campingnætter på Læsø i et for lille telt og tåge-regn, der lammede Tórshavn med en sigtbarhed på en rårhvid diset meter.

Regnen (altså den type der holder op, før man bliver alt for træt af den) har altid gjort mig altid mildt stemt. Nat og dag. Hvad enten det var en spinkel dryp-dryp-regn, en titanisk vandskylle, sommerregn, vinterregn, slagregn eller støvregn.

Det er den virkning, den har haft.

Jeg vil gerne indrømme, at jeg yderst sjældent møder nogen, som er enige med mig i det spørgsmål. Når jeg taler med nogen, som siger ”Fandens til regnvejr, det er i dag” og derefter ser opfordrende på mig for at få mig med i den fælles bevidstløse forbandelse af regnen, bliver de overraskende over, at nogen vil tage regnvejret i forsvar. Nogle tænker vel syrligt, at der er mange måder, at gøre sig interessant på, mens andre mere venligt tror, at jeg er ironisk og tillægger mig humoristisk sans. Og tak for det trods alt.

Det er heller ikke fordi, jeg er enig i eller imponeret over tænkegodset i sætningen: ”Der findes ikke dårligt vejr – det findes kun forkert beklædning.” Det er ikke sådan, det vender for mig, i hvert fald ikke hele tiden. I nogle tilfælde synes jeg endda, at det er ok, at være ude i regnvejret i helt åbenlyst forkert beklædning f. eks uden paraply eller sydvest.

Det er måske en underbevest årsag til at denne tekst blev skrevet. Et ønske om at forklare mig og fortælle det helt ærligt, som det er. At skrifte min fascination af regnen. Her står jeg i regnen og kan ikke andet.

Jeg er som tidligere nævnt helt med på, at regn kan have ødelæggende og hjerteskrærende virkninger for såvel menneskenes børn og deres runde drejende klode, men det er forkert at skære alle regnvejrstyper over en kam. Nogle af den mere milde slags er langt bedre, end regnens generelle dårlige rygte.

Det er derfor, jeg tror, at når man engang ude i fremtiden opfinder et avanceret kamera, der kan tage billeder af ens sjæl, så vil forundrede forskere i et laboratorium stå rundt om et bord og se på fotografiet af min sjæl i fremkaldevæskan, der langsomt men sikkert bliver mere og mere tydeligt og til sidst ganske klart viser et billede af et silende regnvejr.